

благосклонността за Евдоксия Феодоровна Лапукина.

«Техниятъ домашенъ миръ и любовъ, не отиде за дълго време. Царицата бѣше интригантка, голѣмлива и прѣмнога завистлива; царьтъ, отъ своя стѣрна, имаше единъ подозрителенъ характеръ, едно измѣнително расположение на духътъ и едно любовно свойство; той бѣше, йоще, зжлъ въ своитѣ рѣшения, и неумолимъ когото земаше нѣкого въ отвращение. Виждаше ся че тѣзи два характера не бѣхж никакъ отъ тѣзи дѣто да си приличжтъ.

«Отъ третята година на своята женидба, царьтъ лудливо ся влюби въ една млада и прѣкрасна дѣвойка на име Анна Моенсъ, родена въ Москва отъ происхождения Нѣмеко. Царицата Евдоксия като прѣгони напрасно своята сжиерница, излѣ най сетнѣ ядѣтъ на своята завистъ противъ мжжътъ си, като му отказа своето лѣгло и като ся свади съ царицата вдовица — свекърваси. Не трѣбаше повѣче за царьтъ, който ся подстрекаваше толкова отъ своя любезенъ прѣвъ министръ Лефорта, колкото и отъ прѣкрасната чуждинка въ която той бѣше влюбенъ. Рѣшихж го лесно да постави въ дѣйствиетъ намѣрението което той сжрдечно бѣше пригжрналъ, да напусни жена си и да я отдаличи въ нѣкой манастиръ. И тжй щомъ царьтъ пачна да зима отвржщение отъ жена си, той ся свѣтѣ тайно отъ най прочутитѣ и най ученици въ неговата дѣржава богословци, да узнае да ли е възможно да ся намѣри нѣкоя причина която да му позволява да унищожи този бракъ. Но, богословекитѣ отговори како не му станаха приятни, той имъ каза че сичкитѣ сж неученици, и че, ако бѣше ся допитжлъ за това дѣло отъ Рома, вѣроятно тамъ щѣше да намѣри по искусни сжвѣтници.

«При всичко това, самата истинна е че тжзи злочастна царица бѣ принудена да приеме черното обличло и да испжлни своятъ обрѣкъ, за да прѣкара много години като забравена отъ палатътъ и отъ сичкийтъ свѣтъ. Колкото за мжжътъ ѳ, той владенъ сжвсѣмъ въ своитѣ страсти, мѣняваше непрѣстанно своитѣ любовници, додѣто прѣлжстенъ отъ прѣвлѣкатель-